

הארה כגודו למעלה כי כאש גבורתו בסוד האש אחר ימינו
 לאכפייא דין לפיך נקרא אכבעת הימין ה' יבועות כי כל
 חזרה היא דין אבל הוא ממותק בסוד החסדים לפיך נשאר
 הכוס בימינו ויגביהם בשעה שמכרך עליו ויכוין בהביט אל
 היין לעשות כתר לנור' וכ"ל והנה עכשיו שעולה ז"א למקו'
 הכלם הנה ת"ת אמה נעשה כתר ז"א ועיני ז"א נהרין מנ"ה
 אמה דאונן ל' דגסס להוסיף האר' על דאש טקבא זה תוס'
 נקרא כתר דטקבא בסוד נשמה יתירה ומגביה היד עם הכוס
 של קידוש עד לבו למקום שמתגלגל החסדים בצ"ש של ת"ת
 לקבל הארה שם ע"כ .

סברי מרנן סברי ג' יו"ד היות פשוטים שרם ה"ח ה"ג הם
 ר"סוב' כוללים של ה"ח וה"ה הרי סב"ר גם י'
 סברי כללית ה"ח וה"ג הם י' לוכר ולוקבא . מרנן מספר
 רכ"ה יצ"י עם ב"ן דפניס כמדוע . מרנן ג' ש"פ' כמו
 שביארנו בשם של שבע ישראל . אח"כ תליל ידן וכבר אמרו
 כוונתינו ידן ראוי שתגלגל ותגביה ז"א עבר ראשך בעת
 שתגבש וזהו להורות עליה קבלת ה"ח' ע"י הידים העליונים
 מן המוחין דז"א ריש' דל"ג ולכן תגביה ידן עד כנגד ראשך
 ולכן ג"כ רחוי ליות נמוך כי הוא במקום מוחין דז"א .

צמח וכן אמרו לי החסדים שדרתו ז"ל היה טוב למנוח
 הכוס וכו' גם ז"ל החסדים כזוה' שמואל ויטל ורו
 שאביו היה טוב כשהיה עו"ש הנושא לקח ב' ככרות העליוני'
 והיה מדביק אותן אב"ח ולא היה יוגע בב' ככרות התחתוני':

פרק י"ז בו יבוא' כו"ג אב"ח יבוא' לחמייס וכזו"ג
 הריה . בעיני הלהם המכודר על
 השולחן כריך שתשרר' שיהיו י"ב לחמייס ו' מצד ימין ו' מצד
 שמאל והשש' של ימין יהיה ג' על ג' והשש' של שמאל ג' על ג'
 עממס יהיה כעין סגול' זה סדרן ממש נמצא כי בלד ימין
 הם ד' לחמייס ב' על גבי ב' וכן בלד שמאל . . .
 הם ד' ב' על גבי ב' ובאמצעים ד' לחמיי'
 אחרים רק שהם מוכסיקין בנתים שהם ב' ::
 לחמייס אכל אותן הד' כל ימין וכו' אחרים
 מצד שמאל אכל אותן הד' אשר שם . . .

מהדברים בכל סעודה ויסעודות שבת ומזאלי שבת בכלל
 כריך להזכיר ונמיר קליין סעודתא מהימנותא
 עלימתא ומסדר י"ב ככרות על שלושה ערב שבת ויאמר דא
 סעודתא דחגל תפוחין ועיר אונקין ועתיקא קדישא יתיין
 לסעדא בדה וסעודה זו דיתאק שיהא בעל הסעודה שהוא
 מכהינס וכל המענג סעודה זו כיוול מחבלי מניח וגם יסודת
 שחיות נסדר ח' ככרות ויאמר דה היה סעודתא דעתיקא
 קדישא ועיר אונקין וחגל תפוחין קדישין תתיין לסעד' בדה
 והוא נגד אברכס סבה הסידא יבזכותו יטול מדניה כל גיהנס
 ובמנהג מסדר הרבע ככרות ויאמר דה היה סעודתא דעיר
 אונקין וחגל תפוחין קדישין ועתיקא קדישא תתיין לסעדא
 בדה' והוא נגד יעקב אביהם של ע' נפש ובזכותו יטול
 ממלחמות גוג ורמגו ובכל אהר מג' סעודות לא ינקוט בידים
 אלא ב' ככרו' ומכווין ומניח לכו על גבי תרי אחרוני עליוני'
 נגד י"ו תחתונים נגד ה"ה (רמז לחיווג עליון תוחתון וזו
 רמז עונות של תלמידי החכמים מליל שבת לליל שבת ורמז לזה
 ובמרו ב"ני ישראל א"ת השבת ר"ת ביהא ומלת וממרו כמו
 ואביו שמר את הדבר וכו') ולעולם יבצע מימיות ואחר
 הדלת מזאלי שבת יסדר ב' ככרות ולא ינקוט בידים אלא א'
 ויאמר דה היה סעודתא דדוד מלכא ובזכותו יטול מחיבוט

הקבר . הרב ז"ל היה מזהר לאכול בשבת על שולחן של ד'
 רגליה בשבת וי"ט שהוא דוגמת שולחן בהמ"ק ומשם הרב ז"ל
 אמרו שצריך שיכיה ארכו י"ב טפחי' ורחבו ו' טפחים וגובהו
 לא פחות מט' ולא יותר על י' ע"כ מהרב . אמנם כדי כי
 העיר אנפין מקבל האר' סעודה מן י"ב ימין לשערי דריש'
 דעתיה וכבר בארט כי אותן ה"ג נימין הם ג' היות ובהם
 י"ב אותון כי התורה היא הכולל של כולן אך שרשם אינו רק
 י"ב

מלוי שהם מלאים יוד ואו דלת הי יוד הם י"ד וי"ד שניות הם
 כ"ח פרקין ובלקחו הכוס יכוין שהוא ג' אלהים והם ה'
 אותיות נגד ה"ג נגד ה' אותיות אלהים ויכוין בג"פ י"ה
 שהם ג' ארם יו"ד ה"א וה"א ובלקחו הכוס כשתשים שם
 י"ה על יו"ד ה"י יו"ד ה"י יעלה אלהים ע"ה ויקחה בימין
 להורות שהוא עתן לה ה"ג ממותקות בימין בי"ן יכוין לעשות
 לה הכתר כי בג"פ ויכולו א' נגמח הוד יסוד וא' בחג"ת
 וא' בחב"ד והיין הוא כתר לה וצריך לכוין ג"כ בד' מוחין
 הנמשכים לה מגביה שהם ד' היות וג' אהיה דה"י שבהם
 ז' יודין בהיותם פשוטין ג' י"ן גם יכוין במלאים ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן יש בהם ט"ל אותיו' והג' אהיה דודין דהלפין דה"ח
 ל' אותיות הרי ע' אותיות עם כולל יכוין עיר שהכתר שלה
 היא ע"י הכאות יו"ד ה"י יו"ד ה"ה יו"ד ה"א שההכאתן הוי
 כתר כינר יו"ד פ' ה"י ג' ש' יו"ד פ' ה"א ג' ק"ך יוד פ'
 ה"ה ג' ר' הרי הכל בג' כתר ומלוי שם י"ה בג' מלאי' אלו
 עולה כ"ו שהו אהיה כינר ו"ד שביוד ג' י' ויה"א שבמלוי ה"ח
 הרי כ"ו והוא סוד כי ביה י"י צור עולמים פי' כי בשם י"ה
 רמז שם הויה ע"ד הנ"ל אח"כ בקידוש מקבל מג"ו ח"ס
 קבלת הכוס בב' ידיו וכבר נת"ל ותכוין כי היין סדר ד'
 מוחין שהיא מקבלת עתה והם ע"ב בחממה ס"ג בבניה מ"ה
 חסדים ב"ן גבורות הם ד' מוחין ד' היות ומתלבשים בה"י
 אמא ג' אהיה דודין דה"ח דאלפין והרי ד' שניות ובהם ע'
 אותיו' כמנין י"ן והיין יש לו ב' לבושי' א' מהם הכו והם כה"י
 דאמ' שבתוק' המוחין שהוא היין והב' ידים דה"ח האותו' בה"י
 הכוס והם סוד הידים דז"א אשר נה"י בתוכם בן מתש-טיס
 צפנימין גם תכוין לו יודין שבע"ב ס"ג אשר אלו מוכינים
 בהם בב' ידים יהיה מכל א' מהם כמבוא' אצלו גם תכוין
 ע"י ראיות עיך כמים להמשך לה כתר כינר יוד פ' ה"י ג'
 ש וכו' ככ"ל והנה כאשר תתן עיך ככוס תכוין בשם י"ה
 ארני שהוא סוד בת עין ב"פ ארני וה"פ יה ארני עם ב'
 כוללים ג' בת זהו בשין השמאל וה"פ הויה הם ה"ג ק"ל
 ג' עין וזהו בשין ימין (בס"א ואם תגלה ה' היות בס"ג
 ועם ב' אותיות ו"ה המגלימין שם ס"ג לס"ה ונעשה ה"ס
 כמנין ב' ארני שבעין שמאל ואם תקח ה' היות ס"ג ככ"ל
 שהם ה"פ ס"ה ותקרא עממס שם י"ה ככ"ל בשין שמאל הרי
 ה"פ ס"ה ו"ה הם בת עין ימין ג"כ כמו שפי' בשין שמאל .
ענין הכתר בל"ג כבר נת"ל ועם כתבנו סוד היין כי
 הוא ע' והם ז"ס נמשכת אל המול' ע"ש והנה סוד
 ע' אלו הם סוד ד' אותיו' הויה שבו ביסוד שבה ומכת הארה
 הויה נעשה שם כתר לרישא דז"א ומטבור אמא
 לביטה .

מהדברים

כשמקבל בב' ידיו הכוס ומגביה מהארץ
 יגביהנו בב' ידיו ויכוין ברגביה זו שבכל יד
 יש בו י"ד פירקין וק"א הרי י"ה פעם אהר נגד החכמה
 שממנו עממות כל הנותן עוד כל אחד מכפות ידים עגול
 כעין ו' ועם חלוקה ה' אכבעו' הרי י"ה נגד בינה שהיא עת-ת'
 האור' כטע' ויאמר י"י אלהים עוד ק"ג ג' וי' עול' ק' כמנין
 יפ"י דה"י רבוע י' פשוטה בלי מכ' ועם מסנה ה' אכבעות
 הרי י"ה נגד דעת שאינה אלא הארה לפיך בל' רחיותו
בחושב' בעלמ' והכל להורו' כי אנו עשין ומכוונו' שקרב' ה"ח
 אורה מן י"ה שהם חב"ד דז"א שכולם תחתונים בהם י"ה
 וכולם נרמזו בכוס ובכל א' מבשית הידים בג' דרכים ככ"ל
 וכן היין שנתקו הכוס כריך להביט שעולה ע' לרמז לו יודין
 דע"ב ס"ג א"ה או לרמז ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בהבא ע"ב ס"ג
 בחו"ב סלו מ"ה וכו' בדע' אבא חו"ג וקסא ק"ה קמ"ג בחב"ד
 אמא עם כולל ע' אותיו' גימ' יין והיין גמז חק הכוס ובתוך
 ב' ידיו הם ב' לבושי' לרמז שהמוחין מלובשי' ביסוד אמא
 והוא כוס ג' הלהים ביסוד אבא יש בו כללית חו"ג ה"ג ה"ה
 שכתבנו י' אכבעות המתפשטין למטה מהכוס כמו ביסוד אבא
 מתפשט ויזא' למטה מ"סוד אמא ולפי שרוב התפשטות מעלה

האדם שהולכה להתלבש בגוף החומרי לירד לעה"ז כן ענין התורה וכן המלוא יש לה גוף דהיינו בחי' המעשה ויש לה נשמה דהיינו הכוונה שאדם נכוין בה לעשותה כחוקה ואם נעשה בלא כונה הצריכה תהיה כגוף בלא נשמה ולז"א כל המלוא אשר חנכי מלך היום תשמרון דהיינו כל המלוא בשלימותה עם הכונה והחיות שלה, למען תחיון שתהיה מדה כנגד מדה כמו שעשית מלוא עם חיותה כן יש בה לאכול בעה"ז מן הגוף ומן החיות בעה"ז ויהי' להם חיות בשכרה בעה"ז ובעה"ז וז"ש למען תחיון חיים שלמים בעה"ז ובעה"ז וכן המזון והלחם שהאדם אוכל יש לו חיות והחיות הוא הדיבור שיצא מפיו ית' בעת הצריח' כשאמר תוליא הארץ כך וכך אותו ההבל הוא דבר שיש בו ממש וכמו שאדם כשהוא מדבר מוליא הבל מפיו ואותו הבל הוא חלק חיותו ורואיה לזה שאחר שתלך הנשמה מהגוף לא נשאר בו לא הבל ולא דיבור נמצא שאותו ההבל שיוצא מפיו בעת הדיבור הוא מחלק נשמתו לכן נלעויו שלא לדבר דברים בטלים שמפסיד בהם חלק נשמתו וכן שמעתי מהחכם ר"ש שורק זללה"ה ע"פ לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה שאין לאדם לעשות דבריו חולין כי ככל היוצא מפיו יעשה אם טוב אם רע כן עושה וצורא בניגורים או קטגורים ואם כך הבל של אדם מכ"ש הבל היוצא מפי הקב"ה ועז"א וכל העם רואים את הקולות רואים את הנשמע שהיו רואים את הדיבור שהי' בל ומנשק על פיהם והוא אומר קבלני עליך נמצא שהיו רואים את הדיבור כמו מלאך ח' וכן היה דבורו ית' שאמר בעת הצריחה שכל דבור ודבור הי' נכנס לאותו דבר להיות חיות בתוכו ולגדלו וא"כ במזון שאדם אוכל יש חלק חומרי שזן את הגוף וגם יש חיות שהוא

מעמי המצות

ומילוי ומילוי המילוי והרי הכל הם ג"פ מ"ב מ"ב בימין ומ"ב בשמאל ומ"ב באמצע כי הם ג' ידים כנודע ולפי שמ"ב האמצעי הוא מכריע לכן הוא נעשה ע"י שפשוף ב' ידים ביחד ואמנם כל הג' הם מ"ה דאלפי"ן כי אדם הנוטל ידיו הוא בסוד זעיר שהם מ"ה גי' אדם ולכן כל הג' קווין שלו הם של מ"ה, אח"כ כשהבדך ברכת הנפילה חכוין באמריך באי"א חכוין בדעתך כי צריך להשלים ע"י כוונתך גם השם הג' הגז' בשמע ישראל שהם יהו"ה אלהינו יהו"ה וכן חכוין כאן כאלו אתה אומר באי"א יהו"ה והנה הם ג' שמות וחכוין כי השם הא' ביד ימין זהו נק' יד הגדולה וחכוין ג"כ בחילוף הוי"ה זו כוז' ביד שמאל זהו נקרא יד החזקה וכן חכוין אלהינו יד ימין וחלופו במוכס"ז יד שמאל וכן השם הג' בימין וכוז'ו בשמאל הרי הם ביד ימין י"ד אוחיות יד הגדולה וי"ד בחילוף ביד שמאל וזהו נקרא יד החזקה, ראיתי למורי זללה"ה הי' מקפיד מאד מאד לאכול על שלחן של ד' רגלים בשבתות וי"ע דוגמת שלחן צ"ה, ויזהר צ"ב לחם על השולחן ו' מלך זה לאורך השולחן אלך וו' מלך זה לאורך השלחן כנגד י"ב לחם הפנים וכבר נתבאר במקומו ע"ש :

ידע בכירות הגז' ידע בכירות שלא יניחוהו לאכול דבר רע ויסירו מלבו :

בוונת האכילה לחלמידי הרב זללה"ה תחלה יצייר בדעתו ד' זוויות השלחן חתומים בע"ב דמ"ל דהיינו הוי"ה צריבוע ושם צ"ן עמקן שהוא גימ' בהמה וזהו ונחתי עשב בשדך לבהמתך ואח"כ ואכלת ושבעת הרי נתקדשו הד' זוויות השולחן כקדושת המזבח וזאת הכוונה לא ישמנה רק בחול מוסף ע"ב דזעיר שהוא כ"ו מ"ה ועם הכולל ע"ב לד' זוויות ולחברן עם הע"ב דמ"ל וביום השבת יכוין לע"ב דיודין בכל זוויות ולא יכוין לז"א ובי"ט יכוין לע"ב דס"ג דהיינו ס"ג וי' אוחיות כי יו"ע גי' ע"ג ואות אחרונה מובלעת במקור' שיהיה ע"ב בדקדוק והנה ע"ב דמ"ל אין לה ניקוד וע"ב הנלווה אליה ינקד בקרן דרומית מזרחית זכרים פתחין נקיבות חולם והיא נמנית עם הזכרים וחכוין **שאמא מכה אבא משפיע בזעיר** ובקרן מזרחית צפנית זכרים פתחין נוק' יריי וחכוין שתבונה מכה יש"ם משפיע בז"א ובקרן צפנית מערבית זכרים קמזין נקבות פתחין וחכוין שאריך בכללות ג' רישין דיליה מעורב עמקן ומשפיע באו"א לפון עוב האפון ובקרן מערבית דרומית זכרים בשורק ונקבו' בסגול והרמו בסוד זעיר הממשך ומערב חסדים לטוקב' בסוד פה"א כחוס היום והנה ד"פ ע"ב הם רפ"ח לברר רפ"ח נלוות שיבררו ע"י כוונת האכילה והנה

דע כי אין האדם מכיר במה שעושה כי לפעמים אוכל מאכל איסור ולא ירגיש בו רק מי שהוא חסיד אין מניחין לו מן השמים להכשל כי לא יאונה ללדיק כל און והנה מי שיהיה חסיד ויכוין

שהוא ג"כ חלק נשמה שבאדם, וע"ז מחורץ קושי' א' שאיך אפשר שלחם החומרי זן חלק הנפש שבאדם שהוא רוחני ואם אין אדם אוכל לחם ולא שום מזון כמה ימים ימות ברעב ותלא נשמתו ממנו ואם יאכל לחם יחיה והאיך אפשר שהלחם יעמיד נשמה הרוחני' ומכרח קושי' זו אמרו הפלוסופי' שאין השארה לנפש וכמות זה כן מות זה ובמות האדם ויופסד חלק גופו ג"כ יופסד חלק נשמתו מכיון שהיא נזונית מדבר חומרי גם היא חומרי, ואין האמת כן ח"ו כי לא ידעו מ"ש שיש חיות אל המזון שהוא חלק רוחני שבו לשחיות חלק רוחני של חיות האדם וז"ש ויאכילך את המן הרוחני להודיעך כי לעולם אין מי שיזון את האדם אלא חלק רוחני שבו וז"ש כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם היינו מה שילא מפיו ית' בצריח' להוציא מן הארץ כל דבר ודבר אותו הדיבור נכנס באתו המזון והוא זן ומחיה את האדם לכן לריך לבדך על המזון כי על ידי הברכה מעורר החיות, וכן ענין המלוה כי ברבה שאלו מצרכים עליה גם היא מועילה אל החיות שבה, נמצא שיש במלוה מחשבה דבור מעשה היינו הכונה שהוא מחשבה והברכה הוא דבור והמעשה וע"כ אמר הכתוב כל המלוה בשלמותה עם הכונה כנ"ל, וכדי שלא יאמר האדם שמי שאינו יודע כונת המלות שלא יהי' לו חלק לעכ"כ לז"א וזכרת בו' תזכור אכילת המן כי כונתו ית' להודיעך תירוצ' ע"ז כמו שהמן הי' רוחני עכ"ז היה בו כח לזון ג"כ חלק הגוף שבאדם שהוא חומרי כן הדע כי גם החומרי יזון חלק הנפש שידיעת הספכים א', וז"ש למען הודיעך כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם חלק החומרי שבו שע"כ נק' אדם שהוא קרוץ מחומר מאדמה

כי

מעמי המצות

והנה אותן שאין להם ניקוד הם הרפ"ח ניונות שבכלים הנשברים ורפ"ח דניקוד הם של' התקון המצבר אותן והנה סך כל הוי' שהם ח' דע"כ וכל א' מהראשונות דע"כ צ"ן עמהם הרי י"ב שמות הוי"ה - וזו רומזת ליסוד אבא המתיק ליסוד אמא בלחם ומלא - לריך אדם לשמור מאד שלא לאכול לחם מפלטר כותי ואפילו קנוי מפלטר ישראל ואפילו בספק ואפילו אם קונה מפלטר ישראל לריך לחקור אם עשוי מישראל כמו שנוהגין בצפת טוב"ב שרוב הפלטרם ישראל. כוונה אל הלחם קודם שחברך המוציא תכוין כי לחם גי' ג' הוי"ה והם ג' גבו' הנמחקים בעלית חסדים הוך יסוד ז"א כמו שידעת - כשחברך המוציא תגביה ידיך למעלה במלת המוציא והלחם יהא נתון בין ב' ידיך, תדקדק בה' של המוציא ואמנם כוונה הברכה היא להעלות המ"ל לבינה ע"י חב"ת כנודע כי היא באר חפרוה שרים וכל עלי' זו היא ע"י שם מ"ב לכן תכוין תחלה במלת ברוך לג' מ"ב שהם מ"ב דע"כ בגד חסד והוא בשם הפשוט ומלוי ומלוי המלוי ומ"ב דס"ג להעלות הגבו' ומ"ב דמ"ה להעלות המ"ה : והנה ג"פ מ"ב הם קכ"ו וג' שמוה שהם ע"כ ס"ג מ"ה מלוהם גי' ק"ב הרי ק"ב וקכ"ו גי' ברוך נמצא כי ע"י ג' מלוי' ע"כ ס"ג מ"ה וע"י ג' מ"ב שלהם אנו מעלי' לחג"ת והם בוד מלות אהה ה' אלהינו, אהה הוא חסד בסוד

אהה כהן לעולם, ה' הוא ח"ת, אלהינו הוא גבו' - והוא דרך ימין אמצע ושמאל ואנו מעלי' את הג' אבות המתחילים מחסד כמש"ה אמרתי עולם חסד יבנה וכשהאבות הוך הבינה אז נק' הבינה מלך העולם, גם תכוין כי אחר עליית ג' אבות בבינה אז גם המלכות הנקרא מלך העולם שתחיה כנודע כי המ"ל הוא המלך על כל העולמות שתחיה ותכוין כי המ"ל מלך על כל עולם התחנות היא עולה ג"כ עם האבות עד הבינה שנקר' עתה מלך העולם כנז' ואחר שעלו כלם שם אז יונקים משם ואוכלים כדרך התינוק יונק משדי אמו ואח"כ יולדים משם ויולא עמהם השפע ומזון אל העולמות, וכבר ידעת כי הז"א באמצע היום אחר התפלה הוא בסוד ו"ק ולכן ג"ר שלו אז אינם אלא חב"ת והם עולים לאמא לינק כנודע כי התקון * בסוד ו"ק גם המ"ל היא דבוקה אחורי החזה כנגד הת"ת ולכן אחר עליית ח"ת עולה גם המ"ל עמהם לינק וכבר עלו חב"ת דז"א שהם הראש שלו ויונק וגם המ"ל עלתה וא"ז שיעלו כה"י דז"א כי אינו יונק רק דרך ג"ר שלו ואחר שעלו כלם אז יורדים ומביאים השפע ומזון עמהם והו המוציא לחם ולריך לבין בה' של המוציא ולעשות בה דיוק בקריאת עזמה, והענין כי לריך לבין בה כוונה אחת והוא כי בינה שהיא ה' עליונה ה' של המוציא היא מוציא את הג' אבות ואת המ"ל עמהם לחון וזהו המוציא ה' מוציא ומה (* ג"ל כי „הייתה" מוציא

שבעין תיבין אינון בקדוש וויכלו, וזכור ושמור, הא שבעין ותריין כחשבון ויכלו.

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגליו, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוף לפני שלחן.

פתורא דקדשא צריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, ובגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

מתוק מדבש

כנגד שבעין תיבין אינון בקדוש וויכלו שבעים מינות שיש בקידוש וויכלו, וזכור ושמור שהם סוד כללות ז' שמתחברים על ידי הסוד, הא שבעין ותריין כחשבון ויכלו הרי ע"ב צמימות שיש צימוד כמספר ויכלו, ולכן נקרא היסוד ויכלו. (הגר"א וכו"מ ומפרשים)

ואמר ושבית צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגליו לזורך סעודות שבת כריך להכין שלחן של ארבע רגלים כנגד ד' אומיות שם יהו"ה (כמבואר להלן), כגוונא דפתורא דלעילא כדוגמת השלחן של מעלה שהיא המלכות הנקראת שלחן, דאתמר ביה שנאמר כי זה השלחן אשר לפני יהו"ה כי המלכות היא לפני ז' א"ל הנקרא הו"ה, ועלה אתמר ועלה נאמר שניקט דוד המלך מהקצ"ה תערוף לפני שלחן פי' שהמלכות נקראת שלחן תהיה צעורי נגד לוריי.

ומפרש פתורא דקדשא צריך הוא דא שכינתא השלחן של הקצ"ה היא השכינה, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה היא מזל צפון שהיא צמימת הגבורה שמשם הוא עיקר מיקון המלכות, ובגין דא תקינו מארי מתניתין ובשביל זה תיקנו חכמי המשנה, שהם חכמי הזהר ש'הן בצפון השלחן של שבת יהיה צד צפון הבית, ורמזו זה על המלכות שמתקנת מן הגבורה שבצפון, ונר דליק לימינא והנר של שבת כריך שנאמר נר של שבת כגורה בדרום, כגוונא דלעילא כדוגמת מעלה, דאתמר ביה מן החסד, מטה באמצעיתא המטה לזורך היחוד כריכה להיות באמצע צפון לדרום כדלקמן, מסטרא דעמודא דאמצעיתא מזל התפארת שבעמוד האמצעי. (הגר"א וכו"מ) הנה אחרי שצדק לעיל שני עינים "קדושה וזכרה" שבמלכות, צד כאן לצדק את עיני השלישי שהוא "היחוד" שבמלכות.

תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא, ומנרתא מסטרא דימינא, ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא, ובגין דא זווגא דיליה באמצעיתא בין צפון לדרום, והא אוקמוה רבנן כל הנותן מטתו בין צפון לדרום הויין ליה בנים זכרים וכולי.

פתורא איהי סמיכא על ארבעה סמכין, דאיהי כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין, דאינון ארבע.

וצריך שית נהמין מהאי סטרא ושית נהמין מהאי סטרא, (דף פד ע"ב) ורזא דמלה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ז"ה

מתוק מדבש

תא חזי צד וראה שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא דשמאלא השכינה נקראת שלחן מזל הגבורה שבשמאל, דהיינו כשהיא מקבלת מהגבורות, ומנרתא מסטרא דימינא ונקראת מנורה מזל החסד שבימין, דהיינו כשהיא מקבלת מהחסדים, ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא ונקראת מטה ממוצעת צפון לדרום מזל עמוד האמצעי, דהיינו כשהיא מקבלת מהתפארת, ובגין דא זווגא דיליה באמצעיתא בין צפון לדרום ובשביל זה היחוד של ז' א"ל עם המלכות הוא באמצע דהיינו בקו אמצעי צפון לדרום, וכן למטה בשעת יחוד איש ואשתו כריכה להיות נדדי המטה צפון לדרום וראשה למזרח (כמבואר בשער המזות פ' גראשית), והא אוקמוה רבנן והרי פירשו חז"ל (במס' נרכות דף ה ע"ב), כ"ה הנותן מטתו בין צפון לדרום, הויין ליה בנים זכרים הנמשכים מאות ו' של השם הו"ה שבתפארת דז"א. (כ"מ ובל"ר)

וממשיך לפרש פתורא איהי סמיכא על ארבעה סמכין השלחן הוא סמוך על ארבעה עמודים, דהיינו על ארבע רגלים, כנגד ארבע רגלים שהיה שלחן של בית המקדש, דאיהי כגוונא דגופא כי השלחן הוא כדוגמת הגוף, וז"ל כעין התפארת של המלכות, דסמכין ליה דרועין ושוקין סמוכים אומו שמי זרועות שהם סוד חו"ג, ושמי שוקיים שהם סוד נו"ה, כי על ידם יכול הגוף לפעול את פעולתו, דאינון ארבע שהם כנגד ד' אומיות הו"ה, כי חו"ג הם סוד י"ה ונו"ה הם סוד ו"ה.

ואמר וצריך שית נהמין מהאי סטרא ושית נהמין מהאי סטרא ונרין לשים בסעודת שבת על השלחן ששה לחמים מזל זה, וששה לחמים מזל זה, כעין שהיה בלחם הפנים צמת המקדש, (דף פד ע"ב) ורזא דמלה וסוד דמלה וסוד נרמו כפסוק זה השלחן אשר לפני יהו"ה, כי הנה ז' א"ל כחשבון ו' מלת זה מספרה י"ב כמנין ו' שבתפארת

וְזֶה שְׂמַאל וְיָמִין, שְׁמַיִם - הָעֲמוּד
הָאֲמֻצְעִי, כּוֹלֵל אֶת שְׁנֵיהֶם, הָאֲרֶץ
- הַשְּׂכִינָה הַתְּחִתּוֹנָה, וְכָל צְבָאָם
- נִצַּח וְהוּד, שְׁהֵם צְבָא הַשְּׁמַיִם,
מִשּׁוּם שֶׁהוּא כּוֹלֵל שְׁבַע סְפִירוֹת
שְׂדוּד שְׁבַח בָּהֶם אֶת הַקְּדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב לָךְ יְהו"ה
הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה וְגוֹמֵר. בְּגִלְלָה זֶה
נִקְרָא יוֹם הַשְּׁבִיעִי כָּלֵל שְׁבַע,
וְעוֹלָיִם לְשִׁבְעִים שָׁל חֲשֹׁבוֹן
הַתְּבוּת שָׁל קְדוּשׁ וְוִיכְלוּ.

וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִיִּם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, זֶה
הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיא אֱלֹהִיִּם.
אֲחֵר שְׁפָלָל בּוֹ שְׁבַע סְפִירוֹת,
נִקְרָאוּ עַל שְׁמוֹ כָּל הַשְּׁבָתוֹת שְׁבַע
שְׁבָתוֹת, אֲחֵר כֶּף כּוֹלֵל בּוֹ שְׁלֹשׁ
סְפִירוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁפָלוֹת בָּאֵם
הָעֲלִיּוֹנָה, וְקוֹרָא לָהֶם שְׁבִיעִי
שְׁבִיעִי שְׁבִיעִי עַל שְׁמוֹ. זֶהוּ
שְׁכָתוּב וַיְכַל אֱלֹהִיִּם בַּיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי, הִנֵּה אֶחָד שְׁפָלוֹל בּוֹ,
וַיִּשְׁבּוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי - זֶה הַשָּׁנִי,
וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִיִּם אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי
- הָרִי שְׁלֹשׁ, לְהַפְלִיל בְּעֶשֶׂר
סְפִירוֹת, שְׁאִין סְפִירָה שְׁלֹא
נִכְלָלָת בְּעֶשֶׂר, כָּל אַחַת
בְּמַמְשָׁלְתָהּ, אֲבָל מְמַשְׁלֵת הַצְּדִיק
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, בּוֹ נִקְרָאוּ כָּל
הַסְּפִירוֹת הַשְּׁבִיעִיּוֹת, שְׁבַעִים
תְּבוּת הֵן בְּקְדוּשׁ וְוִיכְלוּ, וְזָכוֹר
וְשָׁמוֹר הָרִי שְׁבַעִים וְשִׁתִּים
כְּחֻשְׁבוֹן וַיְכַלּוּ.

וּבְשִׁבְתָּ צְרִיף לְתַקֵּן שְׁלַחַן עִם
אַרְבַּע רַגְלִים, כְּמוֹ הַשְּׁלַחַן
שְׁלֹמְעֵלָה, שְׁנֵאֵמַר בּוֹ זֶה הַשְּׁלַחַן
אֲשֶׁר לִפְנֵי יְהו"ה, וְעַלֶּיהָ נֵאֶמַר
תְּעַרְףָּ לִפְנֵי שְׁלַחַן, שְׁלַחַנוֹ שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא זֶה הַשְּׂכִינָה,
הִיא מִצַּד הַצָּפוֹן שֶׁהוּא גְבוּרָה,
וּמִשּׁוּם זֶה תִּקְנֵנוּ בְּעַלֵּי הַמִּשְׁנָה
שְׁלַחַן בְּצָפוֹן, וְנֵר דּוֹלֵק לְיָמִין
כְּמוֹ שְׁלֹמְעֵלָה, שְׁנֵאֵמַר בּוֹ מְנוּרָה
בְּדָרוֹם, מִטָּה בְּאֲמֻצְעֵי מִצַּד
הָעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי.

אֲשׁ וַיְמִיִּם וְדָא שְׂמַאלָא וַיְמִינָא, שְׁמַיִם עֲמוּדָא
דְּאֲמֻצְעִיתָא כְּלִיל תְּרוּיָהוּ, הָאֲרֶץ שְׂכִינְתָא
תְּתָאָה, וְכָל צְבָאָם נִצַּח וְהוּד דְּאִינוּן צְבָא
הַשְּׁמַיִם, בְּגִין דְּאִיהוּ כְּלִיל שְׁבַע סְפִירָן דְּשְׁבַח
דְּוּד בְּהוּן לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא הָדָא הוּא, דְּכָתִיב
(ד"ה א כט יא) לָךְ יְהו"ה הַגְּדֹלָה וְהַגְּבוּרָה וְגוֹמֵר,
בְּגִין דָּא אֲתִקְרִי יוֹם הַשְּׁבִיעִי כָּלֵל שְׁבַע, וְסִלְקִין
לְשִׁבְעִין דְּחֻשְׁבוֹן תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וְוִיכְלוּ.

וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִיִּם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי (בראשית ב ב), דָּא
אִימָא עֲלָאָה דְּאִיהִי אֱלֹהִיִּם בְּתַר דְּכְלִיל
בִּיהַ שְׁבַע סְפִירָן, אֲתִקְרִיאוּ עַל שְׁמִיהַ כְּלָהוּ
שְׁבָתוֹת שְׁבַע שְׁבָתוֹת, לְבְתַר כְּלִיל בִּיהַ תְּלַת
סְפִירָן עֲלָאִין דְּכְלִיל בְּאִימָא עֲלָאָה, וְקָרָא לוֹן
שְׁבִיעִי שְׁבִיעִי שְׁבִיעִי עַל שְׁמִיהַ, הָדָא הוּא
דְּכָתִיב (שם) וַיְכַל אֱלֹהִיִּם בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי הָא
חַד דְּכְלִיל בִּיהַ, וַיִּשְׁבּוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי דָּא
תְּנִינָא, וַיְבָרֵךְ אֱלֹהִיִּם אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי הָא
תְּלַת לְאֲתַכְּלִילָא בְּעֶשֶׂר סְפִירָן, דְּלִית סְפִירָה
דְּלָא אֲתַכְּלִילָת בְּעֶשֶׂר, כָּל חַדָּא בְּמַמְשָׁלָה
דִּילָהּ, אֲבָל מְמַשְׁלָה דְּצְדִיק יוֹם הַשְּׁבִיעִי בִּיהַ
אֲתִקְרִיאוּ כָּל סְפִירָן שְׁבִיעִיּוֹת, שְׁבַעִין תִּיבִין
אִינוּן בְּקְדוּשׁ וְוִיכְלוּ, וְזָכוֹר וְשָׁמוֹר הָא שְׁבַעִין
וְתַרִּין כְּחֻשְׁבוֹן וַיְכַלּוּ.

וְשִׁבְתָּ צְרִיף לְתַקֵּנָא בִּיהַ פְּתוּרָא בְּאַרְבַּע
רַגְלִין, כְּגוּוֹנָא דְּפְתוּרָא דְּלְעִילָא
דְּאֲתַמַּר בִּיהַ (יחזקאל מא כב) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי
יְהו"ה, וְעַלֶּיהָ אֲתַמַּר (תהלים כג ה) תְּעַרְוּךָ לִפְנֵי
שְׁלַחַן, פְּתוּרָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דָּא
שְׂכִינְתָא, אִיהִי מְסֻטָּרָא דְּצָפוֹן דְּאִיהוּ גְבוּרָה,
וּבְגִין דָּא תִּקְנֵנוּ מְאִרִי מְתַנִּיתִין שְׁלַחַן בְּצָפוֹן,
וְנֵר דְּלִיק לְיְמִינָא כְּגוּוֹנָא דְּלְעִילָא, דְּאֲתַמַּר
בִּיהַ מְנוּרָה בְּדָרוֹם, מִטָּה בְּאֲמֻצְעִיתָא מְסֻטָּרָא
דְּעֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא.

תא חזי שכינתא אתקריאת פתורא מסטרא
 דשמאלא, ומנרתא מסטרא דימינא,
 ומטה ממוצעת מסטרא דעמודא דאמצעיתא,
 ובגין דא זווגא דיליה באמצעיתא בין צפון
 לדרום, והא אוקמוה רבנן כל הנותן מטתו
 בין צפון לדרום יהיו לו בנים זכרים וכו',
 פתורא איהי סמיכא על ארבעה סמכין, דאיהי
 כגוונא דגופא דסמכין ליה דרועין ושוקין
 דאינון ארבע, וצריך שית נהמין מהאי סטרא
 ושית נהמין מהאי סטרא. (דף ט"ד ע"ב).

ורזא דמלה זה השלחן אשר לפני
 יהו"ה (יחזקאל מא כב). ז"ה בחשבון ו' ו',
 דאינון שית פרקין דתרין דרועין ושית פרקין
 דתרין שוקין, דהא שכינתא אתעבידת גופא
 למלכא בכל תקוונא דילה, ובאלין תרין עשר
 פרקין דנוקבא, ותרין עשר פרקין דדכורא,
 מלאכיא אמרי וקרא זה אל זה ואמר קדוש
 קדוש קדוש וגומר, ז"ה עם קודשא ברין
 הוא אח"ד, ז"ה עם שכינתא אח"ד, וכלא
 יהו"ה אחד, מיחד תרוייהו, ולקבל זה אל זה
 אמר דוד עשרים וארבע רננות, ואינון לקבל
 עשרין וארבע ספרי אורייתא.

זה איהו לקבל ארבע אנפין לכל חיה לתלת
 חיוון, זה תננינא לקבל ארבע גדפין לכל
 חיוא לתלת חיוון, ודא איהו רזא דמלה
 וארבעה פנים לאחת וארבעה פנים לאחת
 להם (יחזקאל א' ו'). דכלהו פרחין בפתורא קדם
 יהו"ה בכמה רננות, וצריך לחברא להאי
 פתורא אורייתא דאיהו קודשא ברין הוא,
 ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין, שנים
 שאוכלין על שלחן אחד וכו', ואם הוא חד
 אורח וחד בעל הבית, בעל הבית בוצע ואורח
 מכרן, בעל הבית בוצע דא עמודא

בא וראה, שכינה נקראת שלחן
 מצד השמאל, והמנורה מצד
 הימין, ומטה ממוצעת מצדו של
 העמוד האמצעי, ומשום זה זווגו
 באמצע בין צפון לדרום, והרי
 פרשויה חכמים, כל הנותן מטתו
 בין צפון לדרום יהיו לו בנים
 זכרים וכו'. השלחן סמוך על
 ארבעה עמודים, שהוא כמו
 שהגוף שתומכים בו הזרועות
 והשוקים שהם ארבע, וצריך
 ששה לחמים מצד זה, וששה
 לחמים מצד זה.

וסוד הדבר - זה השלחן אשר
 לפני יהו"ה, ז"ה בחשבון ו' ו',
 שהם ששה פרקים של שתי
 הזרועות וששה הפרקים של שתי
 השוקים, שהרי השכינה נעשית
 גוף למלך בכל תקונה, ובאלו
 שנים עשר הפרקים של הנקבה
 ושנים עשר הפרקים של הזכר,
 המלאכים אומרים וקרא זה אל
 זה ואמר קדוש קדוש קדוש
 וגומר. ז"ה עם הקדוש ברוך הוא
 הוא אח"ד, ז"ה עם השכינה
 אח"ד, והכל יהו"ה אח"ד, מיחד
 את שניהם, וכנגד זה אל זה אמר
 דוד עשרים וארבע רננות, והם
 כנגד עשרים וארבעה ספרי
 התורה.

זה הוא כנגד ארבעה פנים לכל
 חיה לשלש חיות, זה השני כנגד
 ארבע פנים לכל חיה לשלש
 חיות, וזהו סוד הדבר - וארבעה
 פנים לאחת וארבע פנים לאחת
 להם, שכלם פורחים בשלחן
 לפני יהו"ה בכמה רננות, וצריך
 לחבר לשלחן הזה תורה, שהיא
 הקדוש ברוך הוא, ומשום זה
 פרשוהו בעלי המשנה, שנים
 שאוכלים על שלחן אחד וכו',
 ואם הוא אחד אורח ואחד בעל
 הבית, בעל הבית בוצע ואורח
 מכרן. בעל הבית בוצע זה

אבל בכללות נקרא מספר הד' ריבוע בפשוט שהוא בג' רפ"ח ולהמתיק ע"י הרפ"ח דמ"ה דז"א, כמ"ש בכונת השלחן, וכל פרצוף נקרא מלכות בערך העליון ממנו ונקרא בערכו בחינת ז"א ויכוין להמתיק כלם מתחילת העשיה עד ראש א"ק, והנה בחול הכונה היא לחקים הרפ"ח דב"ן ע"י הרפ"ח דמ"ה דז"א, וביום טוב להקים הרפ"ח דב"ן ומ"ה דזו"ן ע"י הרפ"ח דס"ג דאימא, ובשבת להקים שלשתם ע"י הרפ"ח דע"ב דאבא כן נראה כונתו ז"ל:

ענין קדיש בתרא, נראה שהכונה הוא לעלית העשיה ליצירה במחצב הנשמות של המתים, וזה מתחילת העשיה עד רום המעלות כי כל בחינה נקראת עשיה בערך העליון ממנה: כתב מורי הרב ז"ל כי בפסח שנתקן פנימיות העולמות [טז] נקרא בחינת חסד, ובר"ה שנתקן חיצו' נקרא בחינת גבורה עכ"ל, ובשבעות שנתקן בחינת אהור ופנים אע"פ שהוא מבחינת פנימיות נקרא בשם תפארת:

הורה מורי הרב ז"ל לאנשי חוצה לארץ שימנו העומר תכף אחר תפילת ערבית דליל שני דפסח כדי שלא יתאחזו החיצו' בבחינת החכמה דגדלות, שמצות העומר היא מצות עשה מן התורה שהיא בנה"י וחג"ת דזו"ן הכוללים, והכוסות (ומצוה) [ומצה] * דליל ב' היא מדרבנן שהיא ביסוד דז"א שהם בחינת יעקב ורחל:

והנה בענין הקדיש הג' מלוי אהי"ה שכתב הרב לכוין ביתגדל הם בחי' מלכות דחכמות דחב"ד דאימא כי מלא בחכמה ומספרו במל' ומספר אהי"ה פשוט להשלים מספר תג"י הוא מל' דפנים דכתר דבינה דאימא, והנה בקדיש יש ב' מ"ב דאימא

מ"ש בסה"כ בדרוש הקדושה וז"ל בקדושת וכו' לציון הוא סוד ירדת המלכים להיכל קודש קדשים דבריאה בהיותו עומד עדין באצילות, ולכן אנו מורידין עמה גם את התפארת להיות עמה והוא מקדים לירד תחילה, לכן קדם ה' שהוא זכר לימלוך שהיא בחינת המלכות עכ"ל, כבר נודע שהכלים דזו"ן הם בחינת ו"ק אבי"ע ונקרא בחינת כריאה והמוחין הם בחינת ג"ר אצילות כמ"ש מורי הרב ז"ל, והנה קדושת וכו' לציון הוא בא"ק ואבי"ע דבריאה. והנה מוח חכמה וחסדים דכל פרצוף דא"ק ואבי"ע דבריאה הגו' נקרא בחינת ז"א דאצילות היורד לבריאה שהם הכלים בי"ע דבריאה ו"ק, ומוח בינה וגבורה הם בחינת המלכות דאצילות היורד לבריאה שהוא ו"ק דכל בחינה ובקדושת יוצר לא נאמר ה' ימלוך מפני שהם מוחין מתתא לעילא והם בחינת אור חוזר מן נוק', כמ"ש במקום אחר משם הרב ז"ל, שכ"כ בספר מבוא שערים ע"ש בארוכה בש"ב ח"ג פ"ה, לכן לא כתב מורי הרב ז"ל כונת ה' מלך בתוך הסידור דהיינו כונת המשכת המוחין של הדעת דאצילות לדעת דבריאה שכתב. ומ"ש לעיל כי ה' אלהינו ה' הם הזו"ן והדעת מחברם א"כ אימא היא בחינת א"א בערכם ויש לה בערך הז"א י"ג תיקוני דיקנא, ונמשך הטיפה מנוצר לנקה, ומשם לדעת אבא שהוא ז"א, ומשם ליסוד אימא שהיא הנוק' ואבא יהיה בחינת ע"י בערכו:

מ"ש הרב (בספר החזיונות) ברזפא חולי עמו ישראל ר"ת רפ"ח לכוין לתקן הרפ"ח וכו' ונראה שהכונה היא לתקן הרפ"ח של המלכות, אמת הוא שהם הרפ"ח של המלכות היא מדריגה שביעית דע"ב וי' אותיות דס"ג ומספרו וכו',

* מוכח דלא כשיטת הגר"א ז"ל דס"ל דאם אוכל מזה כל שצעת ימי הפסח מקיים מצות עשה דאורייתא דשעת ימים תאכלו מצות, ולפי המצואר כאן דצדרי רבינו הרש"ע זיע"א מוכח דאינו מקיים כי אם מצוה מדרבנן אפילו צליל יו"ט שני של גלויות, ואמנם לפ"ד רבינו הסורת חכם זיע"א לקמן דף קמ"ד ע"א ד"ה שמעתי י"ל דאלו ואלו דא"ה וכונת הגר"א ז"ל דהוא דאורייתא דרבנן ע"ש ודו"ק. ר.מ.ש.